

Národní finále U12 – 27.-29.4.2018 Klatovy Hodnocení

Letos podruhé jsme přijeli do Klatov, tentokrát hrát ve vyšší kategorii – U12. Bohužel naše sestava jako U12 nevypadala – ani věkově (jen dvě U12) ani fyzicky, výškově a váhově. V téhle situaci jsme byli už vloni, čili zdánlivě nic nového, ovšem akcelerace růstu, která právě kolem 12 let začíná, způsobila ještě větší nerovnosti než jsme čekali. Řada hráček by bez problémů zapadla do kategorie U14.

Samotné Národní finále bylo sice zorganizované s přehledem, ale proti Easteru chybělo víc něčeho jako nadšení, ale možná se to zdálo jen nám, kteří jsme byli během měsíce na třetím velkém turnaji.

Basketbal byl silovější než v U11 (pochopitelně), velký význam měly vysoké hráčky ve vymezeném území, z nichž některé začínají hrát vysloveně „pivotmanským“ stylem. Obrany byly (bohužel) zkušenější, více odstoupené, obranné vteřiny se pískaly minimálně, vypomáhání bylo běžné, občas bylo k vidění plánované zdvojování (Hradec, ale i Ostrava a Strakonice). Útoky byly více propracované, probíhání obranou docela časté, naopak zcela chyběly kombinace „hod' a běž“ – zřejmě právě kvůli odstoupeným obranám.

Dominance Hradce nebyla taková jako vloni, jeho styl – popadni, hod' dopředu, rozběhni se a doskoč ale pořád stačil na první místo. Žádný postupný útok skoro neměli. Hodně těžili ze zdvojování až charakteru zónového pressinku. HB na druhém místě hrály svou agresivní obranu a snažily se o rychlost, tentokrát je podporovala především vysoká „32“, která si doskočila co neproměnily menší hráčky. Zlepšily se Sadské Vosy, těžící ze své sehranosti a vyhranosti, podobně jako Strakonice. Ostrava sází tradičně na výšku a hmotnost, na Hradec v semifinále to ale nestačilo vůbec a překvapivě ani na Strakonice.

Můj favorit na jedno z předních míst – Karlovy Vary – ztratily dvě významné hráčky a propadly po porážce od Jičína až na deváté místo. BŠ Praha spoléhaly tradičně na největší hvězdu, která se ale proti staženějším obranám už tolik neprosadila. Pardubice a Žabiny trochu vytěžily ze snadnějších skupin. My jsme tedy uhráli jedno vítězství proti Pelhřimovu a měli možnost k němu přidat i další proti Basketu Ostrava, ale na to bychom potřebovali lepší „formu“ a víc sil.

Co jsme se tedy mohli naučit:

- nemůžeme být posledními Don Quijoty a bránit naivně – budeme muset začít se spoluprací
- pohyb v útoku musí být zafixovaný a musíme se také umět „rozestavit“ – ne jen stát náhodou někde
- i když budeme dělat na spolupráci, musíme být lepší v obraně 1-1.
- nejmenší hráčky musejí začít se střelbou systematicky

A jak to zvládly jednotlivé hráčky:

2006

Táňa – prakticky jediná 06-tka, na kterou jsme spoléhali. Nevyzpytatelná a obtížně řiditelná. Měla určitě velkou chuť hrát, bohužel se zranila na posledním tréninku a i během turnaje procházela řadou krizí. Jen v jednom utkání (Pelhřimov) se dokázala srovnat, zbytečně nefaulovat a přitom být

užitečná v útoku. Jindy se utápěla v málo kontrolovaných akcích nebo se vyčerpávala zbytečně v obraně, kdy to nebylo potřeba. Chybí jí jistě víc zápasů, to není její vina.

Zuzka – hrála jen krátké úseky. Je typickým příkladem situace, kdy „vím jak, ale neumím provést“. Strávila NF v tichu a s knihou Bratrstvo v rukou.

2007

Nela – neúnavná a stále se v útoku snažící. Proti vysokým hráčkám to měla extrémně těžké, dobře se jí hrálo proti Pelhřimovu (neznal ji ☺). Na rozdíl od slušného útoku jí chybí lepší obrana, což bylo teď ještě zřejmější, než před týdnem na U11. Organizaci útoku ale jistě dobře zvládne. A čeká ji práce na tom, aby z ní byl perfektní střelec z delší vzdálenosti, to jí jistě bude bavit.

Klára – příklad toho, že jedna, i když účinná věc (dobrá změna pravá-levá, často se zakončením na pravou ruku) stačit nebude. Jiné driblinkové situace jí dělaly velké problémy, zakončení dvojtaktem ve stylu „nahodím na koš a ono to tam spadne“ nefungovalo a bohužel ani obrana není její silná stránka (chybí předvídatost i pohyb nohou). Přes veškerou její snahu jí nejde střelba trestných hodů – škoda, že se nemůžeme této činnosti věnovat pečlivěji. (za poslední dva turnaje 33/6 !!)

Majda – hrála bohužel jen tři zápasy a nestačila se tak ani adaptovat, ani dostat do tempa. Nenašli jsme pro ni úplně to správné uplatnění, lépe řečeno ani ona sama se příliš neporvala o to, aby byla vidět – pár nájездů sice ukázala, ale na hráčku jejích kvalit je to málo.

Happy – hrála svým happy-stylem. Občas získala míč a dokázala se s ním i rychle rozběhnout. Ovšem vzhledem k tomu, že na podobnou svou rychlost není z tréninku zvyklá, skončil tento únik většinou nepřesnou střelou. Proti vysokým hráčkám často v obraně rezignovala, musí se naučit někoho pod košem odtlačit, ne jen zvedat ruce.

Dominika – lepší se „step by step“. Ale jako by v každém zápase čekala na startovní výstřel, že „už se může hrát“. Jinak procvičujeme pořád abecedu – chycení míče oběma rukama a rychlejší a nižší a tím i úspěšnější driblink.

Eliška Bah. – spolu s Majdou dvojice nadbytečně zodpovědných a přehnaně nešťastných. Občasná probuzení proložená stavy před zhroucením. V obraně stále platná, jen by mohla by zlepšit změnu směru a také konečně pokročit v technice zakončení.

Viki – hrála na vzestupné části své sinusoidy – aktivní a zvládala velice slušně obranu. Vzhledem k velkému počtu faulů, které na sebe získá – házela nejvíc TH – by měla na úspěšnosti střelby zapracovat, nejvíc ale je potřeba zpevnit prsty, získat víc síly v držení míče i přihrávce a jistotu v driblinku. Škoda, že určitou tvrdohlavostí si kazí dobré nájězdy na levou ruku špatnou technikou zakončení.

Vanda – houževnatý obránce, ale na o dva roky starší hráčky už nestačila. Svou slušnou techniku musí dát do služeb celé pětky a nepouštět se do akcí, na které nestačí. Vydřela kondičně, což je určitě velké plus.

Emma – také na ni to bylo moc, přes veškerou snahu, snad jen proti Pelhřimovu se uplatnila více. Ale jsem optimista, myslím, že v Emmě získáváme dalšího dobrého a houževnatého obránce.

Eliška Zahr. – občas to byla právě ona, kdo dokázala správně zbrzdit, spolu s Táňou a Emmou (nebo Viki) rozhábat obranu a vytvořit tak „uličku“ pro někoho do nájezdu. Sama se tentokrát prosadila méně, ale svou úlohu ve druhé sestavě splnila. Bohužel obrana vyšších hráček byla nad její síly – často byla o fázi pozadu (v době, kdy se míč odrážel od obroučky se ona teprve za ním otáčela).

Harry (Adéla) – působila místy mile nepatřičně, ale v posledních dvou zápasech ukázala, že má rychlou reakci na získaný míč, dokáže vyběhnout dopředu (nejlépe ze všech – tohle kdysi dělala Viki, vzpomínáte ?) a přihrávku proměnit. V obraně je ale bohužel stále ztracená, než zjistí, ŽE se brání, už je pozdě na to, uvědomit si ještě KOHO a JAK.

Majda J. – rychlost, rychlost, rychlost! – to je hlavní a rozhodující věc, na které musí dělat. Nechybí jí odvaha, občas míč správně posune, pokud měla stejně kvalitní hráčku, zvládala obranu.

Máme toho na učení hodně – poznatky z obou Národních finále dostaneme do tréninků, ale kromě basketbalu musíme zase trochu dělat i další věci – běhat, skákat, házet a podobně.